

EMIGRACIJSKI PESNIK

Čudesne vradžbine čini,
pa njegova okolina postaje sve više pusta,
onda, u toj pustinji,
slobodno otvara usta
u pohvalu slobodnih ustā.

1975

Jan Lehonj (1899–1956)

RAZGOVOR S ANĐELOM

Danas me u snu pohodio anđeo poljske sudbe
I plakao, krila su u mraku treperila srebrno,
Kao da bi htio da mi kaže: "Umireš lagano,
Samotan, tako daleko od zemlje rodne."

"Daleko? Šta kažeš? Svakodnevno mi vetri
donose sa naših polja i bašta zapah,
sa mnom je sve, baš sve: mazovjecki pesak
i litvanska jezera, i Visla, i Tatri."

EMIGRACIJA

U pariskom potkrovju izgnaničkog skupa graja,
Sede ostarele vođe, dremaju u dimu uspomena,
Potpeticama krešu vatru oni koji igraju,
Bela gospoda se seća nekog koga više nema.

Vani kiša sipi, nema pisama iz Zavičaja,
U daljini zamire hromi korak vojnika,
I samo to ostaje, što sačuva zvuk i slika
Onog koji sada proba novi frak kod krojača.

STAROMODNI PESNIK

Kažu mi: "Proživljeno, ništa ne vaskrsava više,
Uskoro će iz sećanja mladih da se izbriše.
Pokupi svoju zastarelu rezvizitu,
Jer će biti nova umetnost u teatru."

Šta da radim? Opijam se ambrozijom,
Preostalom od mladalačkih banketa.
Izlazim s ružom u ruci, s mesecom pod pazuhom,
A ostalo nek preuzme novi poeta.

Aleksandar Vat (1900–1967)

DO KUĆE

Posedeo bih s tobom malčice
na mazovjeckom pesku
razgledao jelke
pratio zviždukom kosa.
Ali ondašnjeg. Poljskog.

Već babilje leto jeseni
upliće se između čioda
suncé zalazi kao u Poljskoj
i tužno vresište
svo je u ljubičastom cvetu,